

העץ המדבר

ס. דרמוכין "הדלעת הקסומה"

התן לא הצליח היום. הוא עבר את כל היער ולא הצליח לתפוס שום חגלה או אפילו לא עכבר שדה קטן. עכשיו הוא יצא מהיער ופתאום נעמד דום. את מה שראה עכשיו עוד לא ראה אף אחד, ואפילו ההורים של התן לא ראו ולא שמעו על כך. והורי ההורים גם לא. באמצע האחו עמד עץ באובב, זקן, זקן מאוד. במקום הענפים צמחו לבאובב מהצדדים אוזניים ענקיות. ובמרכז הגזע

נפער לוע שחור, ממש כמו תהום ללא
תחתית. מהלוע - כמו מפה יצאו צלילים
איומים. רעד עבר בכל גופו של התן והוא
מלמל "איזה פלא - עץ מדבר!"
הוא אמר את המילים ונפל מת. בינתיים
השמש הסתתרה כבר אחרי הרי
בנדיאגרה והלילה שלח דמדומים
לאדמה. היער נעשה שקט וחשוק.
התן התעורר רק מהרעש שעשו הענפים
האפורים של הבאובב. הם התכופפו
מעליו והרימו אותו, רועד ומתייפח. הוא
עמד כבר על רגליו.
"מזל ביש הביא אותי הנה" מלמל התן

ושם את זנבו בין רגליו. אך פתאום שמע
כאילו רעם:
"זכור, תן! זכור שכל אחד שיראה אותי
ויאמר 'עץ מדבר' ימות במקום! גם אתה
היית מת אך אני, הבאובב, החייתי אתך.
אתה מסריח מפגרים ואני לא סובל זאת.
תסתלק מכאן!"
ברגע שהענפים עזבו את התן, כך גם
נעלם כל סימן שלו מהמקום. התן נפל
חסר כוח אחרי גל חול גבוה.
וכשהתאושש התחיל לקלל:
"אך אתה, הנבזה! שתמות! בגללך
מצלצלות לי האוזניים, כאילו גשם יורד.

בגללך בטני ריקה ורגליי רועדות! שרעם

יכה אתך! שברק ישרוף אתך!"
איכשהו הצליח התן לזחול למאורה שלו
ונשכב שם על הסף. לא נשאר לו כבר
כוח לזחול פנימה. שכב כך זמן מה, נשם

עמוקות והתחיל לחשוב. וכשבסוף
התחיל להירדם במאורתו נאנח בהקלה.
הוא כבר ידע מה יעשה.
למחרת התעורר התן במצב רוח טוב.
הוציא את ראשו מהמאורה וראה -
השמש עמדה כבר גבוה. חבל שישן כל
כך הרבה! והוא רץ בסוואנה. בדשא
הגבוה ראה פנינייה שמנה. התן נפנף לה
בזנבו לברכה ואמר:
"את רוצה אולי, פנינייה, שאראה לך דבר
פלא? כזה עוד לא ראו גם ההורים שלך."
"מה זה? מה זה?" הניעה הפנינייה את
כנפיה "מה ראית?"

התן הסתכל סביב, הוריד את הזנב
ולחש "עץ מדבר."
ובאותו הרגע נבהל, הוריד את ראשו
והפסיק לנשום. אך סביב שרר שקט ורק
הפנינייה נעה בכנפיה.
"עץ מדבר? עץ מדבר?"
התן הרים את ראשו, הביט על הסוואנה
הירוקה, על השמיים הכחולים ואזר
אומץ.
"מדבר, פנינייה. אני נשבע בבננה
הקדושה!"
"תן! תן! תראה לי את העץ. תראה!"
קרקרה הפנינייה.

"טוב" אמר התן בחשיבות "רק תזכרי -
כשאת ניגשת אליו אמרי 'עץ מדבר'.
אחרת הוא לא יומר דבר ורק יכה אותנו
בענפים שלו."
הפנינייה הסכימה והם יצאו לדרך אל
האחו. כשיצאו מהיער התן שלך את
הפנינייה קדימה והיא ניגשה לבאובב
וקראה:
"עץ מדבר!"
ונפלה מתה. התן קפץ עליה וטרף אותה.
עבר זמן. מאז מתוקים נעשו חיי התן.
בעזרת הבאובב הוא צד צבי, כבש ואפילו
שור טיפש אחד.

והתרגז - התן עושה מעשה נבזה! אך
הוא המשיך להסתתר בדשא.

התן נשאר ימים
אחדים במאורה
שלו אחרי
שטרף את בשרו
של השור. קשה
היה לו לזוז עם
בטן מלאה. אחר
כך יצא שוב
לחפש חיות
תמימות. ואז בא הארנב לקראתו.
"מה שלומך ארוך האוזניים? תרצה אולי

ורק את הארנב לא הצליח לפתות אל
הבאובב.

הארנב של אפריקה הוא ערמומי וסקרן.
הוא רואה הכל, מציץ על הכל מתוך
השיחים שביניהם הוא חי, משתדל להבין
מה קורה סביב.
את הארנב האפריקאי קשה לרמות.
הארנב ראה פעם איך התן שולח שור אל
עץ הבאובב. הוא הסתתר בדשא גבוה
של סוואנה ואחר כך, מתוך סקרנות, רץ
אחרי התן והשור. הוא נבהל מאוד
כשראה את העץ המפלצתי. אחר כך
ראה איך התן טרף את בשרו של השור

שאראה לך דבר פלא?"

"איזה פלא, תן?"

"עץ מדבר!"

הארנב הערמומי

הניע את אוזניו אך

שתק.

"בוא, ארוך

האוזניים. אראה לך.

רק תזכור: כשתראה אותו קרא 'עץ

מדבר!' כי אחרת הוא יניף ענפים ויכה

אותנו."

הארנב חשב, שוב הניע את אוזניו ואמר:

"אבל תן, זיכרון שלי קצר. פעם קיבלתי

מכה מאבן ישר בראש. כאב לי מאוד."

"זה פשוט מאוד. בסך הכל שתי מילים

'עץ מדבר'. תחזור!"

הארנב חזר על המילה הראשונה ואת

השניה שכח. אחר כך אמר את השניה

אבל שכח את הראשונה. הרבה זמן טרח

התן ללמד אותו. רק לקראת הערב

הצליח הארנב הערמומי לומר את שתי

המילים ביחד.

"סוף-סוף!" שמח התן "בוא מהר."

לא רחוק מהבאובב הם נעצרו. התן דחף

את הארנב קדימה.

"א-א-א" הארנב גמגם "א-א-א עץ"

מאז התנים
יוצאים ממאורות
שלהם רק
בלילות, אוכלים
בשר פגרים
ומייללים מעצב
ובדידות ביגע
ורשעות כזו
שאפילו האריה
מתעורר במערה
שלו ויורק בגועל.

"איזה, אמור!" קרא התן מרחוק.
"א-א-א, שכחתי.. אני זקן... מכה בראש..
תעזור תן!"
"עץ מדבר, טיפשוני!" קרא התן המיואש
ונפל מת במקום.
והארנב קפץ למרחק וחיכה. אבל
הבאובב לא החזיר את התן לחיים.
בלילה טרפו את הפגר התנים האחרים.
הארנב ראה את הכל מרחוק וסיפר לכל
חיות הסוואנה על העץ המדבר ועל
הנבזות של התן. חיות אפריקה התאספו
ליד הבאובב והכריזו על חרם ובזיון על
כל שבט התנים לתמיד.